

Opp Amaryllis

Fredmans sång n:o 31
Carl Michael BELLMAN
(1740 -1795)

Opp A-ma - ryl-lis! Vak-na min lil - la! Väd -ret är
regn-bå-gen prå-lar med si - na strå-lar, ran - di-ga

stil-la, luf - ten sval; A-ma-ryl-lis låt mig, u-tan vå-da,
må-lar skog och dal.

i Nep-tu-ni famn dig frid be-bå-da; söm-nens Gud får

i-cke me-ra rå-da i di-na ö-gon, i su-ckar och tal.

2

Kom nu och fiska, noten är bunden, kom nu på stunden, följ mig åt,
kläd på dig tröjan, kjorteln och slöjan; gäddan och löjan ställ försåt.
Vakna, Amaryllis lilla, vakna, låt mig ej ditt glada sällskap sakna.
Bland delfiner och sirener nakna sku vi nu plaska med vår lilla båt.

3

Tag dina metspön, revar och dragen; nu börjar dagen, skynda dig!
Söta min lilla, tänk icke illa. Skulle du villa neka mig?
Låt oss fara till det lilla grundet eller dit bort till det gröna sundet,
där vår kärlek knutit det förbundet, varöver Tirsis så harmade sig.

4

Stig då i båten, sjungom vi båda! Kärlek skall råda i vårt bröst.
Eol sig harmar, men när han larmar, i dina armar är min tröst.
Lyckling uppå havets vreda bölja, i din stilla famn kan jag ej dölja
hur i döden hjärtat vill dig följa. Sjungen, sirener, och härmen min röst!

Fiskafänget

Fredmans sång n:o 31

1
Opp Amaryllis!¹
Vakna min lilla!
Vädret är stilla, luften sval;
regnbågen prålar
med sina strålar,
randiga målar skog och dal.
Amaryllis låt mig, utan våda,
i Neptuni² famn
dig frid bebåda,
sömnens Gud
får icke mera råda
i dina ögon,
i suckar och tal.

2
Kom nu och fiska,
noten är bunden,
kom nu på stunden,
följ mig åt;
kläd på dig tröjan,
kjorteln och slöjan,
gäddan och löjan ställ försåt.
Vakna, Amaryllis lilla,
låt mig ej
ditt glada sällskap sakna.
Bland delfiner³
och sirener³ nakna
sku vi nu plaska
med vår lilla båt.

3
Tag dina metspön,
revar och dragen,
nu börjar dagen,
skynda dig!
Söta min lilla,
tänk icke illa.

Der Fischfang

Fredmans Lied Nr. 31

Auf Amaryllis!
Erwache, meine Kleine!
Der Wind ist still, die Luft kühl;
der Regenbogen prangt,
mit seinen Strahlen,
streifig bemalt [er] Wald und Tal.
Amaryllis, lass mich ohne Gefahr
in Neptuns Armen
dir Frieden verheißten.
[Der] Gott des Schlafes
soll nicht länger herrschen
in deinen Augen,
in Seufzern und Rede.

Komm nun und fische,
das Netz ist gebunden,
komm nun augenblicklich,
geh mit mir;
ziehe dir an die Jacke
den Rock und den Schleier,
dem Hecht und dem Ukelei⁴ stelle nach.
Wach auf, kleine Amaryllis,
lass mich nicht
deine frohe Gesellschaft entbehren.
Zwischen Delphinen
und nackten Sirenen
wollen wir jetzt plätschern
mit unserem kleinen Boot.

Nimm deine Angelrute,
Schnüre und die Schleppangel.
Nun beginnt der Tag,
beeile dich!
Meine süße Kleine
denke nicht schlecht (schmolle nicht).

Skulle du villa neka mig?
Låt oss fara
till det lilla grundet
eller dit bort
till det gröna sundet,
där vår kärlek
knutit det förbundet,
varöver Tirsis⁴ så harmade sig.

4
Stig då i båten,
sjungom vi båda!
Kärlek skall råda
i vårt bröst.
Eol² sig harmar,
men när han larmar,
i dina armar är min tröst.
Lyckling uppå havets
vreda bölja,
i din stilla famn
kan jag ej dölja
hur i döden hjärtat
vill dig följa.
Sjungen, sirener,
och härmen min röst!

Solltest du wollen mich ablehnen?
Lass uns fahren
bis zu jener kleinen Sandbank
oder dort hin
zur grünen Meerenge,
wo unsere Liebe
geknüpft [hat] den Bund.
worüber Thyrsis sich so grämte.

Steig dann ins Boot,
lasst uns [beide] singen!
Liebe soll walten
in unserer Brust.
Äolus ärgert sich,
doch wenn er lärmt,
in deinen Armen ist mein Trost.
Selig auf des Meeres
erzürnter Woge,
in deiner ruhigen Umarmung
kann ich nicht verbergen,
wie in den Tod das Herz
will dir folgen.
Singt, Sirenen
und ahmt nach meine Stimme!

¹ Amaryllis und Thyrsis sind seit THEOKRIT (um 270 v. Chr.), dem Schöpfer der bukolischen Dichtung, gebräuchliche Namen für Hirtinnen und Hirten.

² Neptun und Äolus sind in der Antike die Götter des Meeres und der Winde, die in der Dichtung des Rokoko allegorisch eingesetzt wurden.

³ Delphine und Sirenen zählten zu Neptuns Gefolge. Sirenen sind in der klassischen Mythologie dämonische Wesen mit Frauenkopf und Vogelkörper, die mit ihrem zauberischen Gesang die Seeleute ins Verderben locken. Bellman bevölkert seine Landschaften oft mit Fabelwesen – ein dekorativer Rokokozeug.

⁴ Ukelei (Uklei): *Alburnus alburnus*; Karpfenfisch, stark silberglänzend, Rücken blaugrün, 10 – 25 cm lang; lebt in langsam fließenden und stehenden Süßgewässern Europas; andere Namen: Laube, Blinke, Langele, Albola.